

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť mjr. Ing. J. P., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. P. Z., P., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky č. 121 z 31. marca 1999 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mjr. Ing. J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. marca 2002 doručené podanie mjr. Ing. J. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. Z., P., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky č. 121 z 31. marca 1999.

Podľa obsahu treba toto podanie považovať za sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v spojitosti s označeným rozhodnutím, ktorým bol 31. marca 1999 odvolaný z funkcie riaditeľa Vojenskej ubytovacej a stavebnej správy Banská Bystrica a dňom 1. apríla 1999 zaradený do personálnej zálohy generálneho riaditeľa sekcie finančného plánovania, rozpočtovania a majetku Ministerstva obrany Slovenskej republiky, konkrétne namietal, že bolo porušené jeho právo na slobodnú voľbu povolania, že mu bol bez existencie zákonom ustanovených podmienok obmedzený výkon jeho povolania a v súvislosti s tým zároveň namietal aj porušenie princípu legality štátnej moci.

V prípade, že by ústavný súd vyhovel jeho sťažnosti, sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 200 000,-- Sk, podrobnú špecifikáciu výpočtu ktorého pripojil k svojej sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti vyplýva, že ňou sťažovateľ namietal nezákonnosť rozhodnutia (rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky) vydaného 31. marca 1999. Toto rozhodnutie bolo konečné a nebolo proti nemu možné podať opravný prostriedok. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že uvedené rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené v deň, keď bolo vydané. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 38/98) je jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti na ďalšie konanie podľa čl. 127 ústavy jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, prípadne od porušenia základného práva alebo slobody. Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná ústavnému súdu po uplynutí lehoty upravenej vo vyššie citovanom ustanovení zákona o ústavnom súde, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie. Ústavný súd zastáva názor, že predmetné zákonné ustanovenie aj napriek niektorým zmenám v príslušnej právnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a v dôsledku nevyhnutnosti uznávania rovnováhy medzi potrebou ochrany základných ľudských práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto článku ústavy.

S prihliadnutím na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že základom tvrdení sťažovateľa o porušení jeho označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo dňom 1. apríla 1999, a taktiež s ohľadom na to, že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podaná, t. j. 18. marca 2002, už lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom uplynula, bolo nutné jeho sťažnosť posúdiť ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na uvedené bolo preto treba sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.